



קודש הילולים  
תורה | צדקה | חסד

להפצת תורתו של הגה"ק  
רבי הלל פאלאק זצלה"ה  
אבדק"ק סאטרענגן  
בעל ה'קודש הילולים'

# פרי קודש הילולים



בס"ד | פרשת ואתחנן - נחמו תשפ"ד | גליון מס' 125 | שנה ג'

## דברי תורה עפ"י הספה"ק "קודש הילולים"

התפילה צריכה שתהיה עבור כבוד שמים

**וְאֶתְחַנֵּן אֶל ד' בְּעֵת הַהוּא לְאמֹר. ד' אֱלֹקִים וּגו' (דברים ג, כג-כד).**

ואין זה כפל לשון, אלא הכוונה שביקש שתפילתו תהא על ענייני רחוניות. ועל דרך זה אפשר לפרש הכתוב כאן. "ואתחנן אל ד'", כלומר אני מבקש מאת ד', שכשאהיה "בעת ההיא" והיינו כאשר אעמוד בתפילה לפניו, "לאמר ד' אלקים", תהא תפילתי על ענייני ד' אלקים, והיינו צער השכינה וכבוד שמים. (ח"ב קמז)

איתא בספרים הק' (וראה עוד להלן בד"ה כי מי גוי), שעל האיש המשכיל להתפלל תמיד בעבור כבוד שמו יתברך, וגם כשיש לו איזה צער גשמי עיקר תפילתו תהיה על צער השכינה וחילול ד' וכבוד שמים, ועל החסרון בעבודת ד' שיש לו עקב צערו הגשמי. וכן דוד המלך התפלל (תהלים כו, ד), "אחת שאלתי מאת ד' אותה אבקש וגו'",

משה רבינו ע"ה התפלל שיבין כי גם מה שנראה כדין אינו אלא רחמים

**ד' אֱלֹקִים אִמָּה הַחֲלוּת לְהִרְאוֹת אֶת עֲבָדָךְ וּגו' (דברים ג, כד).**

וידע ד"כ כל דעביד רחמנא לטב עביד" (ברכות ס, ב), אלא שביקש והתפלל שיזכה לראות זאת ולהבין את הרחמים הטמונים במידת הדין. ולכן אף על פי שהשם הראשון כאן הוא שם הדין, יפה פירש רש"י "רחום בדין", וכוונתו שזאת היתה תפילתו של משה, שיבין את הרחמים שיש במידת הדין. (ח"ב קמז)

פירש רש"י, "ד' אלקים, רחום בדין". ועיין בפירוש הרמב"ן שהקשה על פירוש רש"י, שהלא השם הראשון לא נכתב ביו"ד ה"א שהוא שם הרחמים, אלא באל"ף דל"ת שהוא שם הדין, ואיך פירש רש"י על זה "רחום בדין", עיי"ש.

ונראה לתרץ קושייתו, דכוונת רש"י לומר, כי משה רבינו ע"ה אכן השיג

גם מי שמבין את טעמי המצוות צריך לקיימם כאילו הם חוקים בלי טעם

**רְאֵה לְמַדְתִּי אֶתְכֶם חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים וּגו'. וְשִׁמְרָתֶם וַעֲשִׂיתֶם כִּי הִיא חֻכְמַתְכֶם וּבִינַתְכֶם לְעֵינֵי הָעַמִּים אֲשֶׁר יִשְׁמְעוּן אֶת כָּל הַחֻקִּים הָאֵלֶּה וְאָמְרוּ רַק עִם חֻכְם וְנִבּוֹן הַגּוֹי הַגָּדוֹל הַזֶּה (דברים ד, ה-ו).**

כל מה שהאדם למד וידע, הוא צריך לקיים את המצוות כחוק וכגזירת מלך. וזהו הרמז בדברי משה רבינו ע"ה לבני ישראל - אף שלימדתי אתכם "חוקים ומשפטים", כלומר שבארתם לכם את טעמי ה"חוקים" שנאמרו בלא טעם, עד שנעשו ל"משפטים" שיש להם טעם, מכל מקום, "ושמרתם ועשיתם", כלומר עליכם להישמר ולהיזהר לקיימם ולעשותם כחוק. וזהו שהעמים משבחים את ישראל, שהגם שישראל הם חכמים ונבונים, שמבינים דבר מתוך דבר, עם כל זאת, "אשר ישמעון את החוקים", הם מקיימים את כל המצוות כחוקים, ואינם משנים דבר מהמצוות מתוך חשבונות וטעמים. על כן כל העמים אומרים עליהם, "רק עם חכם ונבון הגוי הגדול הזה". (ח"ב עא)

יש לדקדק, שפתח ב"חוקים ומשפטים", וסיים "אשר ישמעון את 'החוקים' האלה", ואילו 'משפטים' לא אמר.

ונראה לפרש, דהנה ידוע (רמב"ם סוף הל' מעילה וסוף הל' תמורה), דהגם שאנו מצווים לקיים את מצוות ד' מצד גזירת המלך כחוק, מכל מקום מצוה עלינו לחקור ללמוד ולדעת את טעמיהן, כי אינו דומה מי שמבין ויודע טעמי המצוה - שעושה אותה באהבה ובשמחה - למי שלא הבין טעמי.

אך מאידך גיסא, אם יודעים את טעמי המצוות עלולים להיכשל בחשבונות, שזו מצוה חשובה יותר וזו פחות, או במחשבה כי מצוה פלונית אינה שייכת עבורו, או שכיום אין צורך לקיים מצוה אלמונית וכדו. ולכן אחרי

עיקר התפילה צריכה להיות על ענייני רחוניות

**כִּי מִי גוֹי גָּדוֹל אֲשֶׁר לוֹ אֱלֹקִים קְרֹבִים אֵלָיו כָּל אֱלֹקֵינוּ בְּכֹל קְרָאנוּ אֵלָיו (דברים ד, ז).**

וזהו שאמר הכתוב, "כי מי גוי גדול אשר לו אלקים קרובים אליו", והיינו שהקב"ה שומע את תפילותינו תמיד. וזהו מפני "בכל קראנו", שבכל תפילותינו עיקר כוונתנו היא "אליו", על כבוד שמים וצער השכינה. (ח"ב קנב)

הנה מה שאין תפילתו של אדם מתקבלת הוא מפני שאינו יודע להתפלל, היינו שגם כשיש לו צער גופני ראוי שעיקר תפילתו תהי על חולי הנפש ועל צער השכינה וחילול ד', ואז תפילתו ודאי תהי נשמעת.

"...ואולי אם המצא תמצא איזה דברי אגדה אשר ראוי לאמרם  
בשביילי, אולי אבנה גם אני בעבורכם..."  
שם בהקדמה

"וזאת באתי לרשום איזה ליקוטים למען ירוץ הקורא, ולאמר  
בשביילי איזה דבר בכל שבוע..."  
קודש הילולים ה"א עמ"ז

**כִּי שָׁאַל נָא לְיָמִים רָאשׁוֹנִים אֲשֶׁר הָיוּ לְפָנֶיךָ וּגְוֹ הַשְּׁמַע עִם וּגְוֹ בְּאֵת וּבְמִלְחָמָה וּבְיַד חֲזָקָה וּגְוֹ כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה לָכֶם ד' אֱלֹהֵיכֶם בְּמִצְרַיִם לְעֵינֶיךָ. אֵתָהּ הָרְאֵת לְדַעַת כִּי ד' הוּא הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד מִלְּבָדוֹ** (דברים ד, לב-לה).

הנהגה השי"ת היא יכול להוציא את בני ישראל ממצרים גם ללא האותות והמופתים, ולהכניסם לארץ ישראל בלי לקרוע את ים סוף, אלא שאת כל האותות והמופתים ביציאת מצרים עשה אותם השי"ת מאהבתו את עמו, וכדי לפקוח את עיני כל ישראל שיידעו שהוא ברא את העולם, כי רק מי שברא את כל הבריאה יש לאל ידו לשדד המערכות, לשים מים לדם וים ליבשה. וזהו שאמר הכתוב, "כי שאל נא לימים ראשונים וגו'", האם בימים מקדם

אצל האבות הק' נשמע או נראה כדבר הזה, "באותות ובמופתים" שראיתם ביציאת מצרים, וזהו מפני שאמונתם בד' היתה גדולה ואיתנה ולא היו צריכים לכך. אבל אתם, חסד עשה עמכם השי"ת שעשה את כל האותות והמופתים, "לעניןך", כדי לפקוח את עיניכם שתאמינו בד', כי אינה דומה שמיעה לראי'. ולכן, "אתה הראת לדעת", באמונה ברורה בדרגת ראי', "כי ד' הוא האלקים אין עוד מלבדו".

(ח"א א)

## לשבת נחמו

בזכות שמירת שבת קודש ייבנה בית המקדש

**בְּעֵינֶיךָ שְׁבֹת חֲזוֹן וְשְׁבֹת נַחֲמוּ.**

מעט מיסודות אלו הוא שורש כל החטאים חז"ל.

צריך ביאור טעם קריאת שמות שבתות אלו על שם ההפטרות שלהן ולא כשאר השבתות.

והנה גם הגאולה דלעתיד תהי' על ידי שמירת שבת, כמו שאמרו חז"ל (שבת קמ"ב), "אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאליים". ולכן נקראים שתי השבתות האלו על שם החורבן ועל שם הגאולה, לרמז שהן החורבן והן הגאולה תלויים בשמירת שבת שהיא יסוד האמונה.

(ח"ב קנ"א)

ונראה לפרש, כי הנה אמרו חז"ל (שבת קי"ט, ב), "לא חרבה ירושלים אלא בשביל שחיללו בה את השבת". כי השבת היא יסוד האמונה שהכל מושגח מן השמים, וכמאמר חז"ל (חולין ז, ב) "אין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם כן מכריזין עליו מלמעלה", ו"אין מזל לישראל" (שבת קנ"א, א), וכשחסר אפילו

נא להתפלל וללמוד לזכות  
הרה"ח דוד צבי בן פרידא אסתר הי"ו  
הרה"ח יואל בן חוה גיטל הי"ו  
לרפואה שלימה במהרה בתוך שאר חולי ישראל

## יומא דהילולא

ביום ד' פרי' עקב י"ז מנחם אב יחול יום היארצייט של

**הגה"צ רבי אברהם [אבא] פיקסעל זצ"ל**

חתנו של רבינו הגה"ק בעל קודש הילולים זי"ע.

קווים לדמותו נכתבו בגליון 24 לפרשת ואתחנן תשפ"ב, המעוניין לקבלו יפנה למערכת.

כתוספת לדברים, הננו להביא מזכרונותיו של נכדו [בן בתו מרת דבורה ע"ה], הירא ושלם, עובד ה' מנעוריו, הרה"ח ר' יואל אפענהיים זצ"ל, אשר היה ידוע כמקור מוסמך לעובדות ו'מעשי אבות' מתולדות משפחתנו. הערכתנו והוקרתנו לצאצאיו שיחיו על שהשכילו לשמור זכרונות אלו, וישר כוחם על שהעבירו לנו, 'למען יידעו דור אחרון'.

המשיכו לשמור על קשרי ידידותם. בשנותיו האחרונות היה בעל יד רמה' מגיע למקום הבראה לא רחוק מסאסרעגן, שם התגורר רבי אבא, והיה נכנס לסאסרעגן כדי לבקר את ידידו.

בעל היד רמה' סיפר לבנו רבי בנימין פוקס זצ"ל, כי באחד משיעוריו של מרן הכתב סופר, שהיה מיוסד בעיון עמוק על דברי הראשונים והאחרונים, התפתח לפול בריתחא דאורייתא בין הרב והתלמידים, ורק רבי אבא'לע ישב בשתיקה ולא התערב כלל. לאחר השיעור

הגה"צ רבי אברהם המכונה אבא פיקסעל זצ"ל, נולד (בשנת תר"ו) לאביו הגביר והצדיק רבי דן יצחק זצ"ל. דודו, אחי אביו היה הג"ר וואלף ליב פיקסעל זצ"ל, תלמיד מרן החתם סופר זי"ע, אשר רבו שלח לו תשובה ארוכה, שנדפסה בשו"ת חת"ס (חאו"ח סי' קה).

את תורתו קנה רבי אבא בפרעשבורג, בישיבת מרן בעל הכתב סופר זי"ע, שם למד בצוותא עם הג"ר משה הערש פוקס זצ"ל, לימים אב"ד גרוסווארדיין, בעל יד רמה'. גם לאחר ששניהם נישאו והתגוררו בריחוק מקום,

"...ואולי אם המצא תמצא איזה דברי אגדה אשר ראוי לאמרם בשבילי, אולי אבנה גם אני בעבורכם..." (קודש הילולים)

"...ולבני ד' יאריך ימיכם ושנותיכם בנעימים עם כל אשר לכם, להזכירני לטובה לקבוע עתים לתורה בכל יום ויום..."

דברי הצדיק הק' זי"ע.

רבי אבא הקפיד מאד על חינוך ילדיו. ולכן על אף שנזהר ביותר בחרם דרבנו גרשום שלא לקרוא מכתבים המיועדים לזולת, ועל כן לא פתח את המכתבים שהיו מיועדים לבניו, אבל כאשר מטעמי חינוך היה מעוניין לדעת את העניינים שחבריהם של בניו כותבים להם, ציווה עליהם לפתוח את המכתב ולקרוא אותו בפניו.

בסאסרעגן היה גר גביר בעל בית חרושת לספירט, שהיה תומך ברבי אבא ושלח לביתו קמח ועוד מצרכים, מידי שבוע. ויהי היום, ובנו של אותו גביר קיבל דיפלומה ממשלתית של רופא אחרי שהשלים את חוק לימודיו באוניברסיטה ההונגרית והתעטר בתואר ד"ר. בעיצומו של חג השבועות הגיע הד"ר החדש לעיר, ובא להתפלל בבית הכנסת, ושם כיבדוהו לעלות למפטיר, כשהגבאי מקדים לשמו את התואר 'מורנו הרב' לרגל הדיפלומה שקיבל.

כאשר סיים את הברכות שאחר קריאת ההפטרה, ניגש רבי אבא לבימה שעליה הספר תורה, והציג לעיני כל הקהל את תעודת ה'מורנו' שקיבל מרבו בעל הכתב סופר, שבה הוא מתאר את גודל צדקתו ויראת השמים של תלמידו. הציבור הגדול שהגיע לתפילת היו"ט היה מופתע לשמוע מפיו של רבי אבא, שהיה ידוע בגודל ענוותנותו ורוכות לבו, את הדברים האלה: "מורי ורבותי, זהו ה'מורנו' שקיבלתי ממורי ורבי הרב מפרעשבורג. אבל אם אפשר לקרוא בתואר 'מורנו הרב', למי שעשה לעג וקלס מקדושת חג השבועות זמן מתן תורתנו, ולחגוג עמו את קבלת הדיפלומה, אזי לתעודה הזו כבר אין שום חשיבות אצלי, ואני דוחה ממני את התואר 'מורנו'. לכבוד התורה הק' הוא



תמונת מצבת רבי אברהם אבא זצ"ל בבית החיים בסאסרעגן. על מצבתו חרות "הרבני מו"ה אברהם אבא" כי ציווה שלא יכתבו עליו תארים, אולם על מצבת אשתו תיארוהו "הגאון הצדיק".

אמר הכת"ס לתלמידיו, ראיתם את ה"קליינער" [- הקטן, רבי אבא היה נמוך קומה] שלא אמר כלום והיה נראה כמי שאינו מבין דבר, "ער איז דער בעסטע", הוא המובחר שבתלמידים.

אין לשער את מידת ענוותנותו של רבי אבא, אשר כל ימיו ברח מהגדולה והכבוד. בשו"ת מהריא"ץ [רבי יהושע אהרן צבי ויינברגר אב"ד מארגארעטן; חאו"ח סי' פא] נמצאת תשובה ששלח לגיסו רבינו הילל פאללאק בעל הקודש הילולים, אודות חתנו, אשר בענוותנותו הוא מסרב לקבל על עצמו משרת רבנות. הכוונה היתה על רבי אבא פיקסעל זצ"ל, שהפצירו בו מכמה קהילות, וביניהם ק"ק פאפא, שיבוא לעמוד בראשם כרב ואב"ד. הוא גם לא הסכים שבניו, שהיו תלמידי חכמים מובהקים, יכהנו ברבנות. כמו כן על מצבתו לא נכתבו כל תוארי כבוד, ונחקק בראשה: "כן ציווה - הרבני מו"ה אברהם בן מו"ה דן יצחק פיקסעל".

כמזכיר קהילת סאסרעגן ניהל רבי אבא את הרישום הרשמי של הלידות, הנישואין והפטירות [- ה"מאטריקלין] של בני הקהילה, וכן הרביץ תורה ברבים, לתלמידים צעירים ולבעלי בתים. כמו כן לימד שיעורי יהדות לילדי הקהילה, שהוצרכו ללמוד בבית הספר העממי של העיר, ובשעות שלמדו שם את שיעורי דתם, להבדיל באא"ה, הורו השלטונות שהילדים היהודים יעברו לשמוע שיעור מפיו.

בהלווייתו הספידו חתן גיסו [הגה"צ רבי משה דוד סופר זצ"ל], הג"ר ישראל פריינד הי"ד אב"ד סאסרעגן [הדברים הובאו בגליון 24 הנ"ל], אשר סיפר שהיה צריך לאזור מתניו כשלימד שיעור משניות לפני בני קהילתו, להכין את עצמו כראוי, כיון שדודו רבי אבא היה יושב בהכנעה בין שומעי לקחו. רבי ישראל פריינד המליץ שם על עצמו את מאמר חז"ל, "תורה שלמדתי באף עמדה לי". א"ף ראשי תיבות 'אבא פיקסעל', "תורה שלמדתי", כשהייתי צריך להתכונן היטב לשיעור בו ישב ר' אבא פיקסל "עמדה לי". שרידים מעטים מחידושי תורתו של רבי אבא נמצאו בגניזה של הקהילה, ע"י הרב פריינד זצ"ל, והמעייין בהם ימצא שהם 'כפתור ופרח'.

מסופר, שרבי אבא זצ"ל היה פעם בעיר דעברעצין ושבת שם. באותה שבת שהה בעיר זו גם מרן הרה"ק רבי מרדכי מנאדווארנע זי"ע. וסיפרו לו, שבמקרה נמצא כאן בעיר ת"ח גדול, מתלמידיו של בעל הכתב סופר, והרה"ק ר"מ הביע את רצונו להיוועד עמו ביחידות. בתוך כל הקהל הרב שנקבצו להסתופף בצלו של הצדיק לא היה קל למצוא את המקום והזמן בו יוכל הרה"ק לקבל את רבי אבא לבדו, אבל בנו של הרב מדעברעצין<sup>2</sup> השתדל בכל כוחותיו למצוא חדר מיוחד לשם מטרה זו. פרטי שיחתו של הרה"ק מנאדווארנע עם ר' אבא לא ידועים, אלא שהרה"ק הסביר לר' אבא את חשיבותה של דרך החסידות, והחינוך באורחותיה. פניו של רבי אבא זצ"ל ממש להטו בצאתו מהשיחה הזו, והיה ניכר עליו הרושם הגדול שעשו עליו

1. יצויין כי לימים נקשרו ביניהם קשרי חיתון. כאשר נכדו של המהריא"ץ, ר' יואל צבי ויינברגר הי"ד נשא את בתו של רבי אברהם אבא, מרת יענטא הי"ד.

2. מן הראוי לציין כי גיסו של רבי אבא, הגה"צ רבי בנימין זאב קרויס זצ"ל, הרב מדעברעצין חתנו של רבינו בעל קודש הילולים, היה גם מחותנו. בתו של הרב קרויס, מ' פילא הי"ד היתה נשואה לר' אהרן הי"ד ב"ר אברהם אבא.



עד רבי בנימין וואלף רייכלס זצ"ל בעל דברי התענוגים. והוא כותב: "רשמתי הנה למען יידעו בניי אחריי ויכירו מקורם, צור חוצבתם, ויקחו מוסר השכל ללכת בדרכי אבות אבותם".

רבי יואל ב"ר ישראל אפענהיים זצ"ל נלב"ע ביי"ט אדר ב' תשמ"ו, מנוחתו כבוד על הר הזיתים.

לא נרתע מלהתבטא בדברים חריפים, ולא הביט על כבודו ועל טובות ההנאה שקיבל מאביו של הרופא. גם כששמע רבי אבא שבנו ר' זאב וואלף הי"ד מתכוונן לקבל תואר 'ד"ר', צווח עליו ככרוכיא, 'אתה לא תהיה ד"ר'.

רבי יואל זצ"ל ממשיך בזכרונותיו לפרט את ייחוסו של רבי הילל פאללאק הרב מסאסרעגן, למעלה בקודש

זכותו תגן עלינו ועל כל ישראל, אמן.

## דברי תענוגים

מאת רבינו בנימין וואלף בן רבינו יואל זצ"ל רייכלס אב"ד שאפי, חותנו של רבינו הילל הזקן זצ"ל אב"ד אייבשיץ

חשיבות התפילה כשאינה נתלית בזכויות

הפסגה וגו', הרי שהתפילה הכריעה].

ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמר.

ועדיין קשה, הרי למשה רבינו היו גם מעשים טובים בנוסף לתפלתו, ומנא לן דתפילה לחדוד גדולה יותר ממעש"ט.

ונראה לבאר, שדברי התוס' הם על דרך פירוש רש"י על התורה, שפירש, אע"פ שיש להם לצדיקים לתלות במעשיהם הטובים, אין מבקשים מאת המקום אלא מתנת חיים. והטעם שהצדיקים אינם תולים במעשיהם הטובים, כדי שלא ינוכה להם משכר המעש"ט שלהם.

ולפי זה, פירוש דברי הגמרא הוא, "גדולה תפילה", כשהיא באה כבקשת מתנת חיים, ולא בזכות המעשים הטובים. "ממעשים טובים", מתפילה שנתלית בזכות המעש"ט. שהרי מי שתולה במעשיו הטובים ינוכה לו משכרו. וזהו שכתבו התוס', שהרי משה רבינו ע"ה, אע"פ שהיו בידו מעשים טובים הוצרך לתפילה. היינו לתפילה של מתנת חיים, כדי שלא ינוכה ממעש"ט שלו.

וקל להבין.

פירש רש"י, אין חינון בכל מקום אלא לשון מתנת חיים. אע"פ שיש להם לצדיקים לתלות במעשיהם הטובים, אין מבקשים מאת המקום אלא מתנת חיים.

איתא בגמרא (ברכות לב), אמר רבי אלעזר, גדולה תפילה יותר ממעשים טובים, שאין לך גדול במעשים טובים יותר ממשה רבינו, אע"פ לא נענה אלא בתפילה, שנאמר 'אל תוסף דבר אלי' וסמך ליה 'עלה ראש הפסגה'. פירש רש"י, 'עלה ראש הפסגה' - בדבר תפילה זו נתרציני להראותך אותה [- כלומר שרק מוכח תפלתו זכה משה רבינו לראות את ארץ ישראל מרחוק].

וכתבו התוספות (שם), גדולה תפילה יותר ממעשים טובים - בלא תפילה. שהרי משה רבינו ע"ה, אע"פ שהיו בידו מעשים טובים הוצרך לתפילה.

ובביאור דבריהם כתב המהרש"א (חידושי הלכות שם), דגדולה תפילה לחדוד, ממעש"ט בלא תפילה. שהרי משה, שהיו בו מעש"ט, לא תלה הכתוב שנענה כי אם בתפילה [ונבחידידי אגדות ביאר המהרש"א, שבגלל שביקש 'זארה', נענה על כך, 'עלה ראש

נא ללמוד ולהתפלל לע"נ  
נכד רבינו הב' אליעזר צבי ב"ר שלמה הירש הי"ד  
שנהרג במלחמת העולם הראשונה  
ט"ז מנחם אב תרע"ח  
תנצב"ה

### לעילוי נשמת

הרה"ח ר' מנחם משה ב"ר דוב גנץ ז"ל  
נלב"ע י"ג מנחם אב תשנ"ב  
הרה"ח ר' שבתאי ב"ר אליעזר פוקס ז"ל  
נלב"ע י"ז מנ"א תשד"ם  
ה"ה אשר ב"ר חיים זאב אורן ז"ל  
נלב"ע י"ח מנ"א תשל"ד  
תנצב"ה

## דברי ברכה

### מזל טוב לצאצאי רבינו הגה"ק זצ"ל

הרה"ח ישראל הוס הי"ו  
(ב"ר דב ז"ל ותבדלחט"א מרת ז. הוס תחי')

הרה"ח ישראל כהן הי"ו ולבנו הרה"ג יעקב יוסף הי"ו  
ולנכדו הרה"ח אברהם מתתיהו הי"ו  
לרגל הולדת הנכד-הבן

יהי רצון שיזכו לרווחת מכל יוצ"ח רב תענוג ונחת דקדושה לתפארת אבות, הם וכל משפחתם, ויתקיים בהם במהרה "בגלל אבות תושיע בנים ותביא גאולה לבני בניהם", אמן.

"עיקר כיבוד אב ואם לעשות רצון אבינו שבשמים כי זה נחשב לאבות כאילו המה עושים, והעיקר לקבוע עתים בכל יום ויום לתורה..." (שם)

"...מי שזכה להיות לו בנים וחתנים צדיקים וכו' המעשים שלהם היו לו למשען בעולם הבא וכו' ואין לנו חסד גדול מזה..." (קודש הילולים בהקדמה)